

Régi dolgok nyomai

Mit tehetünk? Már a harmincéveseknek is vannak nosztalgiáik! Szállj le a felhőmről — idézi a Rolling Stonesék számát Záborszky Gábor festménye a Stúdió Galériában. Nos, voltaképp a hatvanas évek nyomatai tekintenek le a képekről: Régi dolgok nyomai — hogy stílusosan a címidézésnél maradjunk. Életképek vagy életérzések fejeznek ki ezek a művek? Alighanem az utóbbit kell hangsúlyozni, hiszen a festő is azt vetíti ki magából, amit leginkább átélt, ami benne megrögződött. Az emlékek feldolgozásához az egykori fotó, a mai vászon, az epokitt ugyanúgy hozzátartozik, mint az indulat. Igen, Záborszky indulatba jön, ha a múlttal a mátt „emlegeti”. Hősöket foszt meg rájuk rakódott meséiktől, mítoszokat rombol szét azzal, hogy kézzelfogható nyomokat hagy fűszálakból, kavicsból, földből, fóliából. Mindezek a képek természetes alkotóelemeivé válnak. Realizmus ez a javából, még ha alkalmanként fájdalmas is lehet ez a látásmód. Záborszky tehetsége olyan szakmai biztonsággal párosul, hogy hinnünk kell indulatai tisztaságában és művészete igazmondó hevületében. (M)